

Ting; der opstilles stadig nye Fordringer; der er uafbrudt Institutioner, som udvikle sig, og hvis Krav skulle fyldestgøres. Det kan ikke være Andet, og derfor gaar det ikke an at sige, at de overordentlige Udgifter høre ikke med til Statens Budget. Jo, de maa til, for at Staten eller i alt Fald Samfundet kan eksistere paa en taalelig og passende Maade. Disse nye Krav kan man ikke paa den Maade slaa en Streg over og lade dem ude af Beregning; de skulle med. Hvad er nu skeet med Hensyn til disse overordentlige Udgifter? I en Række af Aar, tør jeg sige, har man paa enhver Maade nægtet de af Regjeringen forlangte Udgifter til Opfyldelsen af slige berettigede Krav; men hvad sker, naar man saaledes Aar efter Aar nægter dem? Tror man saa, man er færdig med dem, at de ere slaaede ihjel? Jeg vil bare nævne et Exempel. Naar Regjeringen forlanger, at Kjøbenhavns Banegaard skal udvides, fordi Trafikken tager til eller Færdselen er en saadan, at den kan siges at være ligefrem faretruende under de nærværende Forhold, tror man saa, fordi man nægter de absolut fornødne Midler, at man derfor er færdig med den Udgift? Det er selvfølgelig, at den kommer igjen det følgende Aar med forøget Styrke. Og som det gaar hermed, gaar det med mangfoldige andre af de Krav, der ere reiste; de komme igjen næste Gang. Naar man nu, for at bruge blot et ganske lille Tal, to Aar i Træk har nægtet den Slags Kravs Fyldestgørelse, hvad sker saa det tredje Aar, det Aar, vi nu ere i? Ja, saa kommer disse to Aars Krav igjen, og det tredje Aar har ogsaa sine Krav, og naar man saa i Stedet for at bevilge Mere som en nødvendig Følge af, hvad der er sket, bevilger Mindre, er det klart, at man kommer ind paa uforfærlige Standpunkter. Jeg synes ikke, det kan modsiges, at Samfundet, Staten, kan ikke i Aar nøies med den samme Sum til Tilfredsstillelsen af disse nye Krav, som ifjor og iforfjor, fordi vi foruden de nye Krav, der reise sig hvert Aar, endvidere skulle tilfredsstille de foregaaende Aar, og som derfor ere blevne dobbelt stærke. Og komme vi saa ind paa de ordinære Udgifter, bliver Forholdet det samme. Man paastaar, at man i Aar har bevilget lidt Mere end tidligere; men selv om det er Tilfældet — Andre mene rigtignok, og det skalde jeg næsten være tilbøielig til at tro er rigtigt, at der er bevilget lidt Mindre — saa er Sagen ikke afgjort dermed. De ordinære Udgifter tiltage selvfølgelig efterhaanden som Samfundet udvikler sig, og Befolkningen tiltager, og der er visse Udgifter, som nød-

vendig ikke blot gjentage sig, men maa forøges hvert Aar, nemlig Vedligeholdelsen af alt det Bestaaende. Jeg tror heller ikke, det skal kunne modsiges af Nogen, at naar man ikke vedligeholder en Ting, forfalder den, og det bliver dyrere at gjøre den i Stand. Naar man nu to Aar i Træk begrænses de forlangte Bevillinger til Vedligeholdelse i en saadan Grad, at Alt forfalder, raadner og ødelægges, er det klart, at i det tredje Aar komme de samme Fordringer igjen med forøget Styrke, og naar man saa atter nægter dem, saa bliver Finantsloven, selv om den giver de samme Beløb som de foregaaende Aar, uforfærlig, utilbørlig, utilfredsstillende for de Krav, som man stiller til den. Det er de Grunde, der for os have været de afgjørende for ikke at kunne gaa ind paa den foreliggende Finantslov, fordi vi finde, at den ikke blot nogenlunde tilfredsstillende opfylder de Fordringer, der bør stilles til den, naar Folket skal leve et sundt Liv. Af de anførte Grunde kunde vi have fundet det fuldt forfærligt at tiltræde Alt, hvad Regjeringen har ønsket, ja, vi vilde ikke have ængtet os for, men fundet det fuldkommen stemmende med en god Stats-husholdning, om intet Overstud var fremkommet i Aar; thi naar man Aar efter Aar nægter Udgifter og ophober et Overstud i Statskassen, er det en Selvfølge, at der endelig kommer et Aar, hvor Udgifterne ikke længer kunne trænges tilbage, men endog saa komme til at overstige Indtægterne. Selv om Regjeringen havde foreslaaet at gaa saa vidt, at Udgifterne fuldt opslugte Indtægterne, vilde der ikke have været nogen Grund til Bebreidelse mod Regjeringen; men Regjeringen er jo imidlertid ikke gaaet saa vidt. — Vi kunde, som sagt, have tiltraadt alle de Forslag, der foreligge fra Regjeringen; naar vi ikke have gjort det, er det fordi vi denne Gang som tidligere ønskede at gjøre det klart baade for Befolkningen og for det andet Thing, at det er ikke os, der ville bidrage til at bryde Forsætningen. Vi have indskrænket os til det mindst Mulige i vore Fordringer, og som det fremgaar af vor Betænkningens Slutning, vil der, hvis de Forslag vedtages, som Udvalget stiller, endda blive et Overstud af omtrent $4\frac{1}{4}$ Million, medens der efter Folkethingets Finantslovsforslag vilde blive et Overstud af omtrent $9\frac{1}{2}$ Million. Det skyldes et Tilfælde, at vort Overstud er blevet netop halvt saa stort som det andet Things. Vi have samvittighedsfuldt undersøgt alle Vædringsforslagene og kun taget dem, som vi syntes, vi ikke turde nægte; tilfældigvis har da Resultatet fället sig saaledes, som angivet, at